

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/8/2016
Identifikačné číslo spisu:	1016200143
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1016200143.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci navrhovateľa: Q. U., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, právne zastúpený: Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s.r.o., Radvanská 21, 811 01 Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Paulínska 13, 917 01 Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-BA9-28-009/2016-AV zo dňa 16. januára 2016, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/11/2016-72 zo dňa 15. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/11/2016-72 zo dňa 15. februára 2016 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BA9-28-009/2016-AV zo dňa 16. januára 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d' u j e , aby bol Q. U., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Odporca j e p o v i n ý zaplatiť navrhovateľovi trovy konania titulom náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 1 359,07 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA9-28-009/2016-AV zo dňa 16. januára 2016, ktorým bol navrhovateľ zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a to dňom 16.01.2016 na čas nevyhnutne potrebný na rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie azylu, najdlhšie do 19.04.2016, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku a na výkon jeho zaistenia určil Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Medved'ove (ďalej len „ÚPZC Medved'ov“).

V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že preskúmané rozhodnutie odporcu je vecne správne a navrhovateľom podané námietky voči nemu uvedené v oprávnom prostriedku neobstoja.

Námietku navrhovateľa o spoľahlivo nezistenom stave veci vyhodnotil krajský súd za nedôvodnú. Uviedol, že odporca riadne zistil skutkový stav, navrhovateľa zaistil na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, ak existuje riziko úteku navrhovateľa. Navrhovateľ bol zaistený do skončenia azylového konania, najdlhšie do 19.04.2016. Navrhovateľ nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov, nedisponuje platným cestovným dokladom, ani iným dokladom, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území Slovenskej republiky.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa rizika úteku navrhovateľa krajský súd uviedol, že v danom prípade existuje riziko úteku navrhovateľa, pretože na území Slovenskej republiky doposiaľ nemá udelený pobyt. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ nevstúpil na územie Slovenskej republiky s tým, že požiada o azyl. Navrhovateľ bol v rámci readmisie vrátený z Českej republiky na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na území Českej republiky sa zdržiaval neoprávnene. V zápisnici o vyjadrení uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Spolková republika Nemecko a na území Slovenskej republiky nežiada o azyl. Navrhovateľ o azyl požiadal až po viac ako 2 mesiacoch od jeho zaistenia na území Slovenskej republiky. Navyše na území Slovenska nemá udelený žiadny druh pobytu, a taktiež nedisponuje žiadnym dokladom oprávňujúcim na prekračovanie vonkajšej schengenskej hranice v zmysle kódexu schengenských hraníc č. 562/2006, kde v čl. 5 sú upravené podmienky pre vstup príslušníkov tretích krajín, kde príslušník tretej krajiny musí mať platný cestovný doklad, ktorý držiteľ oprávňuje prekročiť hranicu a má platné vízum, ak sa takéto vízum vyžaduje podľa nariadenia Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001 uvádzajúceho zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti, s výnimkou prípadu, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt alebo platného dlhodobého víza.

K námietke navrhovateľa, že odporca nesprávne právne posúdil možnú aplikáciu alternatív zaistenia v prípade navrhovateľa krajský súd uviedol, že zaistenie navrhovateľa je účelné, nakoľko existuje riziko úteku navrhovateľa. Navrhovateľ nie je držiteľom platného cestovného pasu. V zápisnici o podaní vyjadrenia zo dňa 16.01.2016 navrhovateľ uviedol, že momentálne nemá pri sebe žiadnu finančnú hotovosť. V prípade navrhovateľa nie je možné použiť alternatívy zaistenia, nakoľko na území Slovenskej republiky nemá jednak zabezpečené riadne ubytovanie, a nepreukázal finančné prostriedky na pokrytie nákladov spojených s jeho pobytom na území Slovenskej republiky. Navrhovateľ teda podľa krajského súdu nespĺnil podmienku podľa ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ požiadal dňa 05.01.2016 o azyl na území Slovenskej republiky, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Krajský súd konštatoval, že odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa v súvislosti so zaistením tejto osoby. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 Správneho poriadku) ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre

vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotí dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľa, a preto preskúmané rozhodnutie potvrdil podľa § 250q ods. 2 O. s. p..

II.

Odvolanie navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby odvolací súd nariadil bezodkladné prepustenia navrhovateľa zo zaistenia. Alternatívne navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. V oboch prípadoch si uplatnil trovy konania.

Rozsudok krajského súdu je podľa navrhovateľa nezákonný a nesprávny z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a zmätočnosti a z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p..

Navrhovateľ uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za nepresvedčivý z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a zmätočnosti a to práve s ohľadom na odôvodnenie predmetného rozsudku.

V tejto súvislosti poukázal na rozsah odôvodnenia. Zo štruktúry rozsudku vyplýva, že po uvedení skutkových okolností prípadu (s. 1-2), sumarizácii rozhodnutia odporcu a vyjadrení účastníkov konania (s. 2-4) a citácii zákonných ustanovení (s. 4-5) sa samotné odôvodnenie rozsudku krajského súdu - vlastný text súdu - nachádza na predposlednej strane rozsudku (s. 6), obsahujúcej spolu päť odsekov.

Štvrtý a piaty odsek na s. 6 rozsudku krajského súdu neobsahujú žiadnu nadväznosť na konkrétne aspekty prípadu navrhovateľa a predstavujú iba všeobecné tvrdenia súdu (ktoré by mohli byť súčasťou ktoréhokoľvek iného súdneho rozhodnutia v podobnej veci s podobným výsledkom) opierajúce sa o zákonný text a to bez zohľadnenia a vyzdvihnutia osobitných okolností prípadu navrhovateľa a rozhodnutia odporcu.

V prvom, druhom a treťom odseku na s. 6 rozsudku krajský súd síce postupne odmieta námietky navrhovateľa (spoľahlivo nezistený stav veci, riziko úteku navrhovateľa a aplikácii alternatív), avšak bez toho, aby presvedčivo reagoval na argumenty navrhovateľa uvedené v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu. K preskúmateľnosti záverov týchto troch odsekov odôvodnenia rozsudku krajského súdu sa navrhovateľ vyjadril v častiach III.1, III.2, III.3 odvolania.

III. 1 Spoľahlivo zistený skutkový stav odporcom v nadväznosti na dôvod zaistenia (prvý odsek)

V prvom odseku na s. 6 rozsudku krajského súdu sa uvádza: „Podľa názoru súdu neobstojí navrhovateľova námietka o spoľahlivo nezistenom stave veci. Odporca riadne zistil skutkový stav, navrhovateľa zaistil na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenia azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, ak existuje riziko úteku.“

V tomto prípade navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sa jedná o všeobecné tvrdenie, ktoré v sebe ani v nasledujúcich častiach rozsudku krajského súdu neobsahuje dôvody ani úvahy, na základe ktorých k takémuto záveru krajský súd dospel.

Navrhovateľ vo svojom opravnom prostriedku poukázal na nedostatočné zistenie skutkového stavu a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu v rozpore s obsahom spisov. V tejto otázke navrhovateľ namietal:

- nedostatočné zistenie skutkového stavu a nedostatok dôvodov v otázke zákonného dôvodu zaistenia podľa rozhodnutia o zaistení. Navrhovateľ poukázal najmä na skutočnosť, že je žiadateľom o azyl (odo

dňa 05.01.2016) a bol s ním uskutočnený vstupný pohovor (dňa 14.01.2016). Odporca neidentifikoval žiadne úkony, ktoré by bolo potrebné v konaní o žiadosti o udelenie azylu vykonať, ani také úkony, ktoré by nebolo možné vykonať bez zaistenia navrhovateľa. V čase podania opravného prostriedku odporca dokonca ani nekomunikoval s Migračným úradom, ako orgánom, ktorý vedie azylové konania, a teda ani nevyvinul žiadnu aktivitu smerom k zisteniu stavu azylového konania (časť III.1.2, str. 3 a 4 podaného opravného prostriedku). Zároveň sa neskôr v konaní zistilo, že odporca prvýkrát začal komunikovať s Migračným úradom o potrebe zaistenia navrhovateľa ako žiadateľa o azyl až 01.01.2016 č. p. PPZ-HCP-BA9-28-025/2016-AV, t. j. 27 dní od podania žiadosti o azyl, 17 dní odo dňa vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa a 5 dní odo dňa podania opravného prostriedku. V odpovedi Migračného úradu Ministerstva vnútra z nasledujúceho dňa č. p. PPZ-HCP-BA9-28-026/2016-AV sa neuvádzajú žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zaistenie navrhovateľa dokonca ani Migračný úrad sa nevyjadril, že by existovala potreba zaistenia navrhovateľa za účelom jeho žiadosti o azyl (časť 1. vyjadrenia navrhovateľa k stanovisku odporcu k opravnému prostriedku zo dňa 09.01.2016).

- nedostatočné zistenie skutkového stavu odporcu s ohľadom na pravdepodobnosť udelenia azylu navrhovateľovi, ako žiadateľovi pochádzajúceho z vojnou zmietanej Sýrie. V časti III. 3 opravného prostriedku na str. 10 navrhovateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že odporca sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou vysokej pravdepodobnosti udelenia azylu resp. doplnkovej ochrany, ktorá môže predstavovať prekážku zaistenia cudzinca.

Poukázal na to, že k žiadnej z uvedených skutočností a námietok navrhovateľa v tejto veci sa krajský súd vo svojom rozsudku nevyjadril a napriek tomu uviedol, že „odporca riadne zistil skutkový stav...“.

III. 2 Posúdenie rizika úteku (druhý odsek)

V odvolaní navrhovateľ vo vzťahu k riziku úteku navrhovateľa poukazoval na to, že krajský súd uvádza skutočnosti, ktoré neboli súčasťou argumentácie odporcu v odôvodnení jeho rozhodnutia. Zatiaľ čo odporca vo svojom rozhodnutí bez ďalšieho identifikuje riziko úteku vo vzťahu k navrhovateľovi práve v skutočnosti, že navrhovateľ „nemá udelený pobyt podľa tohto zákona“ pričom polemizuje s okolnosťou prítomnosti rodiny navrhovateľa vo Švédsku, tak podľa názoru navrhovateľa sa krajský súd snaží odstraňovať tieto chyby odporcu a identifikuje nové dôvody pre vyhodnotenia rizika úteku navrhovateľa, a to práve v tom, že pôvodne smeroval do iných krajín Európskej únie a nie na Slovensko.

Takáto argumentácia sa u odporcu prvýkrát objavila až v jeho stanovisku k podanému opravnému prostriedku (teda po vydaní rozhodnutia odporcu), kde argumentoval troj - až štvormesačnými zápisnicami, ktoré neboli súčasťou súdneho ani administratívneho spisu. Taktiež neboli sprístupnené ani navrhovateľovmu právnenému zástupcovi, nakoľko počas nahliadania neboli súčasťou súdneho ani administratívneho spisu, pričom sám odporca poukázal na to, že ani on ich nemá k dispozícii, nakoľko boli súdu predložené v inom konaní navrhovateľa. Tieto skutočnosti namietal právny zástupca navrhovateľa tak počas pojednávania, ako aj vo vyjadrení k stanovisku odporcu zo dňa 09.02.2016. S námietkami navrhovateľa sa krajský súd v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal.

V tejto súvislosti navrhovateľ upriamil pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1SŽa/5/2015, kde sa uvádza: „V tejto súvislosti je treba zdôrazniť, že vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením odporcu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť odporca, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmanej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov.“

III. 3 Posúdenie alternatív zaistenia (tretí odsek)

Navrhovateľ poukázal na to, že krajský súd v dôvodoch rozsudku argumentuje tým, že rozhodnutie

odporcu je „účelné“ nakoľko navrhovateľ údajne „nemá jednak zabezpečené riadne ubytovanie, a nepreukázal finančné prostriedky na pokrytie nákladov spojených s jeho pobytom na území Slovenskej republiky“. Táto časť odôvodnenia krajského súdu je podľa navrhovateľa obzvlášť nepresvedčivá a nezrozumiteľná, nakoľko navrhovateľ v opravnom prostriedku oznámil krajskému súdu, že odporcovi boli doložené podklady, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ si vie finančne zabezpečiť svoj pobyt na území Slovenskej republiky, pričom tieto podklady sú súčasťou aj administratívneho spisu. Jedná sa o potvrdenia a doklady od brata navrhovateľa, ktorý preukázal pravidelný mesačný príjem a uviedol, že bude bratovi poskytovať finančné zabezpečenie pre jeho pobyt na území Slovenskej republiky. Jedná sa o nesporné fakty, ktoré nenamietal ani odporca. Ten sa vo vzťahu k predmetným dokumentom snažil spochybniť len rodinný vzťah medzi navrhovateľom a jeho bratom Z. U., na základe gramaticky chybného prepisu ich priezvisk. Dňa 11.02.2016 vyjadrením k problematike prepisu priezviska U. do latinky navrhovateľ vyvrátil tvrdenia odporcu. Krajský súd sa s uvedeným nevysporiadal ani neuviedol na základe akých úvah dospel k svojim záverom v odôvodnení svojho rozsudku. Uvedené sa podľa navrhovateľa javí byť obzvlášť nejasným vo vzťahu k možnej alternatíve umiestnenia navrhovateľa do záchytného tábora v Humennom či pobytového tábora v Rohovciach.

Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že v stanovisku odporcu k podanému opravnému prostriedku odporca taktiež popisuje písomnosť evidovanú pod č. p. PPZ-HCP-BA9-28-011/2016-AV, ktorá by mala byť poučením v zmysle § 90 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Napriek tomu z odpovedí v tejto listine odporca vyvodzuje rôzne závery, pričom navodzuje dojem, že by sa mohlo jednať o vzdanie sa opravného prostriedku. K predmetnej argumentácii odporcu zaujal navrhovateľ stanovisko vo vyjadrení zo dňa 09.02.2016. Podľa navrhovateľa sa jedná o podstatnú okolnosť, ktorá môže preukazovať porušenie práv, resp. poučovacej povinnosti zo strany odporcu. Navrhovateľ tvrdí, že bolo povinnosťou krajského súdu zaujať k tejto otázke svoje stanovisko, nakoľko mohla mať dopad na celé konanie.

S ohľadom na uvedené navrhovateľ považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za nepresvedčivé, nezrozumiteľné a nejasné.

Navrhovateľ je názoru, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z pochybení v oblasti zisťovania skutkového stavu veci.

IV. 1 K nesprávnej aplikácii ustanovenia § 88a os. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v nadväznosti na § 47 ods. 3 správneho poriadku a nedostatočné zistenie skutkového stavu navrhovateľ uviedol, že zo systematického výkladu uvedených ustanovení zákona o pobyte cudzincov a správneho poriadku vyplýva, že súčasťou rozhodnutia o zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov musí byť aj uvedenie skutočností, na ktorých je založená žiadosť zaistenej osoby a ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Sž/5/2015 zo dňa 06.02.2015 k tomu uviedol nasledovné: „Vychádzajúc z uvedeného nemala teda v záujme presvedčivosti rozhodnutia odporcu o zaistení v jeho odôvodnení absentovať zmienka o takých skutočnostiach, ktoré by naplnenie citovaného zákonného účelu zaistenia dostatočne zrozumiteľne odôvodňovali, napr. na základe čoho vyvstala potreba zisťovania skutočností týkajúcich sa jeho žiadosti o azyl, či išlo o súčinnosť s Migračným úradom, prípadne na aké skutočnosti malo byť zisťovanie vykonané resp. aké úkony si takéto zisťovanie ešte vyžiada, najmä ak je zrejmé, že navrhovateľ potom čo požiadal o azyl už dňa 22.09.2014 absolvoval v azylovom konaní vstupný pohovor...“

Uvedený systematický výklad § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojení s § 47 ods. 3 Správneho poriadku však krajský súd vo svojom rozsudku neaplikoval a nevytkol odporcovi, že jeho rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa chýba zmienka o konkrétnych skutočnostiach naplňajúcich dôvod zaistenia.

Podľa navrhovateľa zaistenie osoby z dôvodu podľa § 88a ods. 1 písm. b) nemožno vyvodzovať len zo skutočností, že vo veci navrhovateľa prebieha azylové konanie, ale práve vyhodnotením stavu v azylovom konaní (v tomto prípade však aj odporca, aj krajský súd zastávajú názor, že zaistenie

odôvodňuje samotný fakt azylového konania bez ďalšieho).

Nad rámec tejto argumentácie navrhovateľ uviedol, že ani objektívne neexistuje potreba zaistiť navrhovateľa z dôvodu jeho azylového konania, čo vyplýva z komunikácie medzi odporcom a Migračným úradom v čase po vydaní rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa. Napokon migračný úrad potvrdil, že s navrhovateľom bol vykonaný vstupný pohovor a zároveň aj prešiel previerkou Slovenskej informačnej služby. Ani jeden z príslušných orgánov nevyhodnotil navrhovateľa ako nebezpečnú osobu, ako ani osobu, pri ktorej by bolo možné mať podozrenie z jej prípadného útoku.

V súvislosti s uvedeným navrhovateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 147/2013-50, v ktorom súd vyslovil názor, že veľká pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. doplnkovej ochrany, ktorá by bola zrejmá už v okamihu rozhodovania o zaistení cudzinca, by mohla predstavovať prekážku zaistenia cudzinca. Tento názor bol následne potvrdený aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. v rozhodnutí sp. zn.: 1SZa/6/2015.

Vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa (t.j. Sýria), kde prebieha už piatym rokom ozbrojený konflikt charakterizovaný neselektívnym násilím a taktiež vzhľadom na mesto, z ktorého navrhovateľ pochádza (Aleppo), v ktorom nepretržite prebiehajú ozbrojené strety medzi armádou a rôznymi ozbrojenými povstaleckými skupinami, je možné predpokladať, že navrhovateľovi bude poskytnutá v konaní o udelenie azylu niektorá z foriem medzinárodnej ochrany, čo v prípade navrhovateľa predstavuje prekážku pre jeho ďalšie zaistenie.

Krajský súd tak nesprávne právne posúdil vec, ak nepovažoval za povinnosť odporcu zahrnúť do rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojení s § 47 ods. 3 Správneho poriadku uvedenie konkrétnych okolností azylového konania odôvodňujúce zaistenie (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Zo skutkového stavu vyplývajúceho z administratívneho a súdneho spisu pritom vyplýva, že odporca vo svojom rozhodnutí o zaistení žiadne takéto konkrétne okolnosti neuviedol, taktiež nezisťoval ich pred vydaním svojho rozhodnutia od Migračného úradu a nenachádzajú sa ani v odpovedi Migračného úradu zo dňa 02.02.2016, o ktorú požiadal odporca 17 dní po vydaní svojho rozhodnutia o zaistení. Keďže uvedené vyplýva z vykonaných dôkazov, navrhovateľ považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny (§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.).

IV. 2 K nesprávnemu právnomu posúdeniu alternatív zaistenia navrhovateľ uviedol, že záver krajského súdu, vzhľadom na námietky navrhovateľa uvedené v opravnom prostriedku ako aj na právnu úpravu a rozhodovaciu prax slovenských súdov, je podľa jeho názoru nesprávny, a to z nasledovných dôvodov:

- navrhovateľ ako žiadateľ o azyl má na území Slovenskej republiky zabezpečené ubytovanie, a to v Záchytnom tábore v Humennom a po vykonaní zdravotnej prehliadky v Pobytovom tábore v Rohovciach. Obe vyššie spomenuté sú zariadenia Ministerstva vnútra SR určené na ubytovávanie žiadateľov o azyl. Navrhovateľ ako žiadateľ o azyl na území Slovenskej republiky má právo na poskytovanie prijímacích podmienok, medzi ktoré patrí aj poskytnutie ubytovania pre žiadateľov o azyl. Za týmto účelom boli zriadené a sú prevádzkované vyššie uvedené zariadenia,

- navrhovateľ preukázal zabezpečenie finančných prostriedkov a to tak, že predložil bratom navrhovateľa (žijúcim vo Švédsku) ním podpísaný prísľub o zabezpečení finančných prostriedkov na pokrytie životných nákladov navrhovateľa, čo bolo následne preukázané jeho dvomi pracovnými zmluvami a výpisom z účtu v banke vo Švédsku, ktoré boli založené do spisu ako dôkaz, že navrhovateľ je schopný si zabezpečiť finančné prostriedky na území Slovenskej republiky. Ďalej v súvislosti so schopnosťou navrhovateľa si zabezpečiť finančné prostriedky na Slovensku navrhovateľ v zápisnici uviedol, že mu brat už raz poslal finančné prostriedky do zaistenia (konkrétne 87 €) prostredníctvom Western Union zo Švédska, čo doložil potvrdením z ÚPZC Medveďov.

Navrhovateľ poukázal na fakt, že krajský súd tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nevyhodnotil, a teda aj nesprávne vyhodnotil možnú aplikáciu § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Ustanovenie § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov bolo potrebné ako odporcom, tak aj krajským súdom vykladať v súvislosti s ustanoveniami zákona o azyle, ktoré sa týkajú prijímacích podmienok poskytovaných žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľ zdôraznil, že riadnym a jednoznačným spôsobom preukázal zabezpečenie finančných prostriedkov na území Slovenskej republiky, hoci ako žiadateľ o azyl nie je povinný preukazovať zabezpečenie finančných prostriedkov a ubytovania ako ostatní cudzinci na Slovensku na čas trvania alternatívy k zaisteniu. V jeho prípade alternatívou môže byť v zmysle zákona o azyle (§ 23 ods. 3 písm. c) resp. § 23a ods. 1,2 zákona o azyle) zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.02.2015, sp. zn. 1Sž/5/2015). Navrhovateľ ako žiadateľ o azyl má právo na zabezpečenie ubytovania a ďalších jeho potrieb v súlade s prijímacími podmienkami poskytovanými žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Z § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov v spojitosti s príslušnými ustanoveniami zákona o azyle (§ 22 a nasl.) ďalej vyplýva, že v zákone o pobyte cudzincov je za bodkočiarkou vsuvka „to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl“ z toho dôvodu, že žiadateľ o azyl nemusí preukazovať ubytovanie a finančné zabezpečenie ako ostatní cudzinci na Slovensku na čas trvania alternatívy k zaisteniu. V jeho prípade alternatívou môže byť v zmysle zákona o azyle (§ 23 ods. 3 písm. c) resp. § 23a ods. 1, 2 zákona o azyle) zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.02.2015, sp. zn. 1Sž/5/2015).

Podľa názoru navrhovateľa krajský súd teda nesprávne právne posúdil aj možnosť alternatív zaistenia, keď potvrdil rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa (§ 205 ods. 1 písm. f) O. s. p.).

IV. 3 K posúdeniu rizika úteku navrhovateľa a zisteniu k tomu skutkového stavu navrhovateľ uviedol, že aj v tomto bode sa krajský súd stotožnil s odporcom, pričom riziko úteku navrhovateľa odôvodnil s poukazom na to, že navrhovateľ nemá doposiaľ udelený pobyt na území Slovenskej republiky. Toto zdôvodnenie rozšíril oproti odporcovi ešte s poukazom na to, že navrhovateľ nedisponuje dokladom, ktorý by ho oprávňoval prekročiť vonkajšie hranice a v ktorom by mal platné vízum. Pritom poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o azyl až po viac ako dvoch mesiacoch od jeho zaistenia a ďalej poukázal na vyjadrenie navrhovateľa do zápisnice pred odporcom zo dňa 19.10.2015.

Navrhovateľ uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o azyl na Slovensku až po dvoch mesiacoch v zaistení je pre konanie o zaistení žiadateľa o azyl irelevantná. Zákon o azyle a ani zákon o pobyte cudzincov nestanovuje žiadne časové obmedzenie pre podanie žiadosti o azyl. Navyše navrhovateľ bol zaistený až do 15.12.2015 za účelom vrátenia do Rakúskej republiky na základe dohody o readmisii a následne, keď readmisia do Rakúskej republiky nebola možná, rozhodol sa ihneď požiadať o azyl na Slovensku, čo mu bolo umožnené až 05.01.2016 vzhľadom na obdobie sviatkov v predmetnom období.

Krajský súd pri právnom posúdení rizika úteku navrhovateľa vychádzal výlučne z vyjadrení navrhovateľa do zápisnice pred odporcom zo dňa 19.10.2015. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že tieto zápisnice neboli podkladom napádaného rozhodnutia odporcu v čase rozhodovania, ale odporca na ne začal odkazovať až vo svojom stanovisku k podanému opravnému prostriedku.

Samotná skutočnosť, že navrhovateľ má niekde rodinu, alebo kam mieril počas svojho rozhodnutia utiecť do Európy nemožno podľa navrhovateľa považovať za adekvátne vyhodnotenie rizika úteku.

Navrhovateľ upriamil pozornosť súdu na fakt, že vyššie uvedené konanie sp. zn. 4Sp/17/2016 sa týka prieskumu rozhodnutia odporcu, ktorým zaistil O. W. U., sesternicu navrhovateľa, ktorá sa na území Slovenskej republiky dostala rovnakým spôsobom ako navrhovateľ, vypovedala podobným spôsobom ako navrhovateľ. Odlišnosť ich situácie je práve v tom, že navrhovateľ sa rozhodol požiadať o azyl, zatiaľ čo p. O. o azyl nepožiadala. Navrhovateľ je toho názoru, že v rovnakých a obdobných situáciách je potrebné rozhodovať rovnako, prípadne obdobne, inak dochádza k porušovaniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva obsiahnutému v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa navrhovateľa neexistuje žiadna novšia zápisnica, alebo iný dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodzovať riziko úteku navrhovateľa. Práve naopak vyjadrenia navrhovateľa zo dňa 16.01.2016, ako aj z pojednávania vo veci sp. zn. 4Sp/I/2016 či z pojednávania vo veci sp. zn. 9Sp/11/2016 a samotné správanie navrhovateľa, ktorý spolupracuje s príslušnými orgánmi Slovenskej republiky, potvrdzuje jeho tvrdenia o neexistencii rizika úteku vo vzťahu k nemu.

Vo vzťahu k vyvodzovaniu rizika úteku navrhovateľa z dôvodu, že má rodinu v Európskej únii navrhovateľ poukázal na to, že nie je zjavné na základe čoho odporca dospel k záveru, že by mal žiadateľ nasledovať svojho brata do Švédska.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že riziko úteku vo vzťahu k žiadateľovi o azyl nemožno bez ďalšieho vyvodzovať zo skutočnosti, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelený pobyt. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) „žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.“

Skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelený niektorý z typov pobytov podľa zákona o pobyte cudzincov (trvalý pobyt, prechodný pobyt alebo tolerovaný pobyt) nemohla viesť odporcu a ani krajský súd k záveru, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene na základe čoho existuje riziko jeho úteku. Naopak, navrhovateľ ako žiadateľ o azyl je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky v zmysle zákona o azyle a predpokladom pre takéto oprávnené zdržiavanie sa v jeho prípade nie je existencia niektorého typu pobytu v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Preto vyhodnotenie rizika úteku v prípade navrhovateľa ako žiadateľa o azyl s poukazom, že doposiaľ nemá udelený pobyt na území Slovenskej republiky je nesprávne. Navyše takýto právny záver krajského súdu možno považovať za nesprávne právne posúdenie veci.

Na základe vykonaného dokazovania boli tieto informácie a skutočnosti krajskému súdu známe, no napriek tomu ich pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy a teda vychádzal z nesprávnych skutkových zistení (§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.). Podľa navrhovateľa vo vzťahu k riziku úteku navrhovateľa sa môže tiež jednať o nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

III.

Vyjadrenie odporcu

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Odporca poukázal na to, že k samotnému konaniu s navrhovateľom dňa 16.01.2016 postupoval náležite v zmysle zákonov Slovenskej republiky, na základe poznatkov k účastníkovi konania a jeho osobe, pričom vychádzal aj z konania, ktoré je evidované po preprotokolovaní pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-14/2016-AV (konanie o readmisii, konanie v zmysle Dublinského nariadenia).

Odporca uviedol, že Migračný úrad nie je oprávnený zasahovať do kompetencií odporcu vo veci zaistenia cudzinca z čoho vyplýva, že odporca nepotrebuje predchádzajúci súhlas Migračného úradu, aby mohol postupovať v zmysle ustanovenia § 88a zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov. Kompetencie Migračného úradu spočívajú v posúdení žiadosti o azyl a správny orgán koná v zmysle ustanovení zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán má povinnosť v zmysle zákona o pobyte cudzincov skúmať po celý čas zaistenia cudzinca či zaistenie trvá a s tým je spojené aj získavanie si potrebných podkladov od orgánov, ktoré majú súvis so zaistením cudzinca, t. j. aj od Migračného úradu, čo odporca aj vykonal. Nakoľko sa navrhovateľ na území Slovenskej republiky zdržiaval nelegálne, prechádzal viacerými štátmi Európy, nikde nehľadal medzinárodnú pomoc, chcel sa dostať do vopred vytipovanej krajiny a taktiež podkladmi, ktoré si zabezpečil odporca mal odporca za potrebné rozhodnúť vo veci tak ako rozhodol.

To, že je vysoká pravdepodobnosť udelenia azylu, je iba subjektívny názor navrhovateľa a to, že pochádza zo Sýrie, neznamená obligatórnu povinnosť štátnych orgánov Slovenskej republiky, aby mu bol udelený azyl, poskytnutá doplnková ochrana, alebo iná medzinárodná ochrana. Zaistenie cudzinca absolútne nepredstavuje žiadne prekážku v konaní o udelenie azylu, ale podľa názoru odporcu iba podporuje skutočnosť, že menovaný cudzinec bude k dispozícii orgánom konajúcim o jeho žiadosti o udelenie azylu a taktiež bude k dispozícii odporcovi a útvaru realizujúcemu výkon vyhostenia v prípade neudelenia azylu, alebo inej medzinárodnej ochrany, kde bude potrebné následne realizovanie výkonu jeho administratívneho vyhostenia, nakoľko menovaný cudzinec má vydané vykonateľné a právoplatné rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu. Odporca uviedol, že považuje za potrebné, aby cudzinec bol počas konania zaistený, vzhľadom na jeho predchádzajúci nelegálny pobyt a pohyb v štátoch Európy za pomoci prevádzča. Navrhovateľ do doby pred jeho zadržaním orgánmi polície Českej republiky nelegálne prechádzal krajinami Európy za pomoci prevádzčačov, ktorým platil nemalé finančné prostriedky. Tieto obavy nemal a v žiadnom štáte Európy, ktorými prechádzal, nežiadal o žiadny druh medzinárodnej ochrany. Preto odporca považuje jeho zaistenie za účelné a oprávnené.

K námietke uvedenej v bode III. 2 odvolania odporca s poukazom na § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov uviedol, že jedným z dôvodov rizika úteku je aj taxatívne uvedený dôvod „nemá udelený pobyt podľa tohto zákona“ odporca trval na názore, že existuje riziko jeho úteku, nakoľko cudzinec nemá na území Slovenskej republiky udelený žiadny druh pobytu a taktiež nedisponuje žiadnym dokladom oprávňujúcim na prekračovanie vonkajšej schengenskej hranice v zmysle kódexu schengenských hraníc. Po nelegálnom vstupe do prvej krajiny schengenského priestoru nepožiadaval o žiadny druh ochrany, ale vyhýbal sa kontrolám a pokračoval do krajiny, ktorú si vytipoval ešte v domovskej krajiny. Už v tom čase, keď mal podľa neho obavy o svoju osobu a situáciu v krajine mal v prvej krajine Únie požiadať o udelenie medzinárodnej ochrany. Toto však neurobil, ale pokračoval ďalej za pomoci prevádzčačov. Taktiež je naďalej dôvodná obava, že bude nasledovať svojho brata, ktorý žije a má povolený pobyt vo Švédsku a ktorý doložil na správny orgán prísľub a pracovnú zmluvu, resp. svojho bratranca v Spolkovej republike Nemecko, čo mal aj v úmysle od začiatku konania na správnom orgáne od 19.10.2015. Až na základe jeho konaní na správnom orgáne a dobe pobytu v zaistení na území Slovenskej republiky, po tom čo sa nemohol ďalej nelegálne pohybovať po Únii a poradení právneho zástupcu účelne zmenil svoje rozhodnutia a prispôbil ich súčasnej situácii. Všetky jeho terajšie konania považuje odporca za účelné z jeho strany a radách právneho zástupcu s cieľom byť v zaistení, ale po čase sa opätovne pokúšať do inej krajiny Únie. Cieľom jeho cesty bola od jeho odchodu z domovskej krajiny vyspelá krajina Únie. Za týmto jeho cieľom prispôbil všetko, t. z., že využíval pomoc prevádzčačov, ktorým zaplatil za to, že sa dostane do určenej krajiny, vyhýbal sa hraničným kontrolám na vstupe do schengenského priestoru, nemal pri sebe žiadne finančné prostriedky, čo potvrdil aj v prvotných spísaných zápisniciach o podaní vyjadrenia (dôkaz: zápisnica o podaní vyjadrenia účastníka konania pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-189-011/2015-AV zo dňa 19.10.2015: „V Nemecku som chcel pracovať a žiť tam bezpečný život a tiež tu požiadať o azyl. Na Slovensku o azyl nechcem požiadať.“ Zápisnica o podaní vyjadrenia pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-189-051/2015-AV: „Ďalšie finančné prostriedky si neviem na Slovensku zabezpečiť. Na Slovensku o azyl nechcem požiadať“.). Následne v zápisnici o podaní vyjadrenia pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-28-007/2016-AV zo dňa 16.01.2016 odpovedal nasledovne: „Pred tým než som požiadal na Slovensku o azyl, som chcel navštíviť bratranca v Nemecku, chcel som tam chvíľu zostať a potom sa rozhodnúť kam pôjdem ďalej. Momentálne do Nemecka ísť nechcem, chcem zostať na Slovensku“. Zo všetkých uvedených vyjadrení (účel cesty, krajina ďalšieho pobytu, rodinný príslušník, finančné prostriedky, azyl a pod.) zastáva odporca názor, že účastník konania podáva nepravdivé a zmätočné vyjadrenia o účele jeho cesty do Únie a úmysle zotrvať na území Slovenskej republiky dobrovoľne a vyjadruje sa, ako mu to v tom čase vyhovuje a ako je poučený, aby sa vyjadroval od právneho zástupcu. Následne až počas pobytu v ÚPZC Medveďov, pri vedomí jeho právoplatného administratívneho vyhostenia a hlavne po stretnutí s mimovládou organizáciou začal svoje konania a vyjadrenia prehodnocovať, čo v súčasnosti skončilo jeho žiadosťou o azyl, čo sprvoti absolútne nemal v záujme a odmietal. Odporca uviedol, že trvá na svojej správnej úvahe, že jeho prvoradým cieľom je naďalej nelegálny odchod z územia Slovenskej republiky a príchod do vopred plánovanej krajiny. Už samotné vyjadrenia o jeho plánoch a cieľoch v krajine Únie a rodinných príslušníkoch v inej krajine je dôvodné obávať sa úteku a mareniu právoplatného rozhodnutia o

administratívnom vyhostení, ako to mal pôvodne v pláne a čo je podľa správneho orgánu naďalej jeho cieľom. Taktiež odporca zastáva názor po skúsenostiach s cudzincom počas predchádzajúcich konaní a následne počas konania odkedy mal právne zastúpenie, že vyjadrenia v zápisnici o podaní vyjadrenia zo dňa 16.01.2016 sú vyslovené na základe poučenia právnej zástupkyne ako má vypovedať pred odporcom, čo má hovoriť, aby jeho profil bol čo najpozitívnejší.

Nakoľko jedným z dôvodov rizika úteku v zákone o pobyte cudzincov je aj taxatívne uvedený dôvod „nemá udelený pobyt podľa tohto zákona“ odporca dospel k názoru, že existuje riziko jeho úteku, nakoľko účastník konania nemá na území Slovenskej republiky udelení žiadny druh pobytu. Cudziniec nevstúpil na územie Slovenskej republiky s úmyslom požiadať Slovenskú republiku o azyl, nakoľko z jeho predchádzajúcich zápisníc a konaní je zrejmé, že bol v rámci readmisnej dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky vrátený dňa 19.10.2015 na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že bol kontrolovaný políciou Českej republiky, kde za zdržiaval neoprávnene. Z podkladov bolo taktiež zistené, že ani na území Českej republiky nežiadal o udelenie azylu. Cieľom jeho cesty bola vyspelá krajina Únie a nie požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky o čom sa rozhodol až v súčasnosti a po tom, čo je v kontakte s mimovládnu organizáciou. Na území Slovenskej republiky mu bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu (uvedené rozhodnutie o administratívnom vyhostení je právoplatné odo dňa 03.11.2015 a vykonateľné). Cudziniec v zápisniciach uvádzal, že jeho cieľovou krajinou je Spolková republika Nemecko a nie žiadať na území Slovenskej republiky o azyl.

Navrhovateľ toho času uvádza, že chce zostať na území Slovenskej republiky, nakoľko tu požiadal o azyl a počkal by na peniaze, ktoré mu pošle brat a chce si tu zohnať ubytovanie. Odporca považuje toto konanie za účelné, nakoľko o azyl požiadal po viac ako dvoch mesiacoch od jeho zaistenia na území Slovenskej republiky a to aj po neúspechu, že sa nemôže dostať zo zaistenia. Účelom jeho podania o azyl na území Slovenskej republiky je dostať sa zo zaistenia, aby bol následne premiestnený do pobytového tábora, kde by mal voľný režim pobývania a pohybu. Nakoľko odporcovi je známe, že posielanie finančnej hotovosti a jej následné vybratie na území Slovenskej republiky prostredníctvom Western Unionu je podmienené tým, aby prijímateľ (t. j. účastník konania) bol držiteľom platného cestovného dokladu, alebo iného dokladu, čím účastník konania nedisponuje. Z uvedeného nie je zrejmé ako brat navrhovateľa chce posilať finančné prostriedky na územie Slovenskej republiky. V jeho prípade je to možné len osobne a preto sme zato, že u navrhovateľa existuje riziko úteku do vopred naplánovanej krajiny Únie.

Odporca uviedol, že pri posudzovaní rizika úteku vychádzal pri predpoklade a rizikám hlavne z objektívnych kritérií právnych ustanovení slovenského právneho poriadku, ako aj európskej legislatívy. Išlo hlavne o absenciu dokladov totožnosti, účastník konania sa nachádza na území Slovenskej republiky bez udeleného pobytu, absentuje miesto bydliska a zabezpečenia ubytovania, nedodržanie platného zákazu vstupu, ktoré bolo navrhovateľovi uložené odporcom, nedostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie starostlivosti o svoju osobu, predchádzajúce správanie navrhovateľa.

Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnych rodinných príslušníkov v priamom pokolení a taktiež na území Slovenskej republiky nemá vytvorené žiadne rodinné a príbuzenské väzby.

K námietke navrhovateľa, že mu neboli sprístupnené všetky zápisnice a podklady, na základe ktorých správny orgán rozhodoval, odporca uviedol, že všetky poklady ku konaniu mu boli sprístupnené. Taktiež mu boli sprístupnené písomnosti, ktoré žiadal.

K bodu III. 3 odvolania odporca uviedol, že v prípade navrhovateľa sa odporca komplexne zaoberal možnosťou alternatív zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a), b) zákona o pobyte cudzincov a plne sa pridrižiava dôvodov na neuloženie alternatív zaistenia, napriek zákonnej možnosti, že možnosť alternatív k zaisteniu je riešené v konaní o administratívnom vyhostení. Napriek uvedenému si za týmto účelom odporca zaobstaral riadne a hodnoverné podklady, ktoré slúžili k rozhodnutiu (hlavne predchádzajúce konania s navrhovateľom na území Slovenskej republiky).

Navrhovateľ podľa odporcu žiadnym hodnoverným spôsobom nevedel preukázať svoje finančné zabezpečenie ďalšieho pobytu.

Odporca uviedol, že môže aplikovať alternatívy zaistenia až po splnení zákonných podmienok a to aj v konaní o administratívnom vyhostení. Preto sa odporca rozhodol a preukázal, že nebolo možné postupovať týmto smerom.

Odporca dal súdu do pozornosti iba písomnosť evidovanú pod č. p. PPZ-HCP-BA9-28-011/2016-AV, kde sa jedná o poučenie v zmysle § 90 ods. 1 písm. a), písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, kde jedna otázka znie „Žiadate o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o Vašom zaistení?“ na čo navrhovateľ odpovedal „nežiadam“. Táto písomnosť bola navrhovateľovi riadne pretlmočená za prítomnosti tlmočníka a prítomnosti jeho právneho zástupcu, ktorú následne vlastnoručne podpísal a vzal na vedomie. Odporca nevyvodzoval žiadny záver a bolo iba čisto v kompetencii súdu posúdenie tejto písomnosti.

K námietkam navrhovateľa uvedených v bode IV. odvolania odporca uviedol, že sa k nim v dostatočnej miere vyjadril v predchádzajúcej časti.

Podľa odporcu zaistenie navrhovateľa je naďalej a stále účelné a trvá na ňom.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že dňa 15.01.2016 v čase o 20:40 hod. bol navrhovateľ kontrolovaný hliadkou odporcu v obci Medveďov, kde počas kontroly na požiadanie hliadky predložil príkaz na prepustenie č. p. PPZ-HCP-ME-26-016/2015-U zo dňa 15.01.2016 vydaný ÚPZC Medveďov. Nakoľko však nevedel hodnoverným spôsobom preukázať oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky bol predvedený policajnou hliadkou na správny orgán.

Príslušným informačným systémom Policajného zboru bolo zistené, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelené žiadne povolenie na pobyt. Dňa 07.01.2016 bola na správny orgán doručená písomnosť z ÚPZC Medveďov vedená na správnom orgáne pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-14-070/2016-AV, kde Útvar policajného zaistenia pre cudzincov oznámil, že navrhovateľ dňa 05.01.2016 požiadal na Útvare policajného zaistenia pre cudzincov o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Po spísaní zápisnice o podaní vyjadrenia bolo vydané rozhodnutie o zaistení účastníka konania č. PPZ-HCP-BA9-28-009/2016-AV podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a navrhovateľ bol umiestnený v ÚPZC Medveďov, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Navrhovateľ bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný a stanovil dĺžku doby zaistenia do ukončenia azylového konania, najdlhšie však do 19.04.2016.

Odporca sa zaoberal aj alternatívami zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, pričom podľa jeho názoru navrhovateľ nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože „to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl“.

Odporca vykonaným dokazovaním, individuálnym prístupom k účastníkovi konania a na základe získaných podkladov (výstupov z informačných systémov Policajného zboru, zápisnice o podaní vyjadrenia - účastníka konania zo dňa 16.01.2016) zistil, že v prípade účastníka konania sú splnené podmienky na zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Odporca považuje zaistenie účastníka konania na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku za účelné a efektívne, pretože v prípade účastníka konania je potrebné realizovať a úspešne ukončiť azylové konanie na území Slovenskej republiky. Dokazovaním bolo taktiež preukázané riziko a hrozba úteku účastníka konania. Jeho zaistením ako žiadateľa o azyl na území Slovenskej republiky je predpoklad, že azylové konanie bude realizované a ukončené bez možnosti úteku do iných krajín Únie.

Účastník konania nie je držiteľom platného cestovného pasu Sýrie, v súčasnosti je bez akýchkoľvek finančných prostriedkov, potrebných na starostlivosť o svoju osobu, zdravie a bývanie. Na základe uvedeného správny orgán konštatoval, že len zaistením účastníka konania ako žiadateľa o azyl je možné zabezpečiť riadnu účelnosť realizácie a ukončenia azylového konania, na ktoré je Slovenská republika príslušná bez možnosti rizika a hrozby úteku.

Správny orgán sa počas konania o zaistení účastníka konania zaoberal aj tým, či je zaistenie v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa článku 8 ods. 1 uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z.z. ohľadne rešpektovania súkromného a rodinného života. Počas rozhodovania sa zaoberal aj skutočnosťami, ktoré účastník konania uviedol do zápisnice o podanom vyjadrení č. p.: PPZ-HCP-BA9-28-007/2016-AV zo dňa 16.01.2016 a to, že na území Slovenskej republiky nemá najbližších príbuzných.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) došiel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. marca 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Podľa § 88 ods. 5 veta prvá zákona o pobyte cudzincov policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa citovanými ustanoveniami odporca dostatočne neriadil a súd prvého stupňa vytýkané pochybenia v intenciách podaného odvolania náležite nevyhodnotil.

Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca svoj postup oprel o dôvody zaistenia vyplývajúce ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, jeho povinnosťou preto bolo v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať sa preukázaním splnenia tam uvedených predpokladov.

Z obsahu citovaného ustanovenia je zrejmé, že účelom zaistenia v zmysle citovaného ustanovenia je zistenie skutočností, na ktorých je založená žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať. Z rozhodnutia odporcu však nie je zrejmé, resp. odporca v rozhodnutí neidentifikoval žiadne úkony, ktoré je potrebné v konaní o udelenie azylu vykonať a ani neuviedol, ktoré úkony by nebolo možné vykonať bez zaistenia navrhovateľa. V tejto časti odvolací súd považuje námietku navrhovateľa týkajúcej sa nedostatočného zistenia skutkového stavu a uvedenia nedostatku dôvodov zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov za dôvodnú. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sž/5/2015 zo dňa 06.02.2015, ktoré uvádza, že „Vychádzajúc z uvedeného nemala teda v záujme presvedčivosti rozhodnutia odporcu o zaistení v jeho odôvodnení absentovať zmienka o takých skutočnostiach, ktoré by naplnenie citovaného zákonného účelu zaistenia dostatočne zrozumiteľne odôvodňovali, napr. na základe čoho vyvstala potreba zisťovania skutočností týkajúcich sa jeho žiadosti o azyl, či išlo o súčinnosť s Migračným úradom, prípadne na aké skutočnosti malo byť zisťovanie vykonané resp. aké úkony si takéto zisťovanie ešte vyžiada, najmä ak je zrejmé, že navrhovateľ potom čo požiadal o azyl už dňa 22.09.2014 absolvoval v azylovom konaní vstupný pohovor“.

Odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 147/2013-50, v ktorom sa ústavný súd vyjadril, že veľká pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. doplnkovej ochrany, ktorá by bola zrejماً už v okamihu rozhodovania o zaistení cudzinca, by mohla predstavovať prekážku zaistenia cudzinca. Navrhovateľ pochádza zo Sýrie a vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v krajine, kde prebieha už piatym rokom ozbrojený konflikt charakterizovaný neselektívnym násilím a taktiež vzhľadom na mesto, z ktorého navrhovateľ pochádza (Aleppo), v ktorom nepretržite prebiehajú ozbrojené strety medzi armádou a rôznymi ozbrojenými povstaleckými skupinami, je možné predpokladať, že navrhovateľovi bude poskytnutá v konaní o udelenie azylu niektorá z foriem medzinárodnej ochrany, čo v prípade navrhovateľa predstavuje, ako je vyššie uvedené, prekážku pre jeho ďalšie zaistenie.

Z obsahu citovaného zákonného ustanovenia § 88a ods. 1 písm. b) zákona okrem iného vyplýva, že žiadateľa o udelenie azylu možno zaistiť, ak na dosiahnutie účelu nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky. Okrem toho, že rozhodnutie odporcu neobsahuje presvedčivé zdôvodnenie potreby zisťovania akýchkoľvek ďalších skutočností okrem tých, na ktoré bol navrhovateľ už vypočutý pri

vstupnom pohovore v azylovom konaní dňa 14.01.2016, z rozhodnutia odporcu nevyplýva, na základe čoho ustálil nemožnosť využitia menej závažných opatrení, v rámci ktorých by v prípade navrhovateľa ako žiadateľa o azyl prichádzalo do úvahy v zmysle zákona o azyle (§ 23 ods. 3 písm. c/ resp. § 23a ods. 1 zákona č. 48/2002 Zb.) zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky, čím sa správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia jeho rozhodnutia to nevyplýva. K nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/5/2015 zo dňa 06.02.2015, ktoré uvádza, že „V tejto súvislosti je treba zdôrazniť, že vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením odporcu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť odporca, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmajacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov.“

Najvyšší súd považoval za dôvodnú aj námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného posúdenia alternatív zaistenia uvedených v § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 16.01.2016 uviedol, že si vie zabezpečiť finančné prostriedky na pokrytie životných nákladov, ktoré mu vie zaslať jeho brat žijúci vo Švédsku. V súvislosti so schopnosťou navrhovateľa si zabezpečiť finančné prostriedky navrhovateľ v zápisnici uviedol, že mu brat už raz poslal finančné prostriedky do zaistenia, konkrétne 87 €, prostredníctvom Western Union, čo zároveň aj doložil potvrdením z ÚPZC Medved'ov. Uvedené skutočnosti odporca žiadnym spôsobom nevyhodnotil a iba skonštatoval, že „Správny orgán sa zaoberal aj alternatívami zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z., pričom účastník konania nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z.z., pretože „to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl.“ Uvedený záver nenasvedčuje dostatočnému posúdeniu alternatív uvedených v zmysle § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Za dôvodnú považoval aj námietku navrhovateľa týkajúcu sa posúdenia rizík a hrozby úteku navrhovateľa. Najvyššiemu súdu nie je zrejmé ako dospel odporca k záveru, že existuje riziko a hrozba úteku navrhovateľa. Pôvodný cieľ cesty navrhovateľa ako aj existencia rodiny vo Švédsku bez ďalšieho podľa najvyššieho súdu nepredstavuje dostatočný predpoklad existencie rizika úteku navrhovateľa, či už do pôvodnej krajiny, do ktorej chcel navrhovateľ ísť (Nemecko) alebo do Švédska za svojim bratom. Pozornosti najvyššieho súdu neuniklo, že počas celého konania pred odporcom sa navrhovateľ, ako žiadateľ o azyl, nevyjadril, že by chcel opustiť územie Slovenskej republiky a odísť do inej krajiny. Podľa názoru najvyššieho súdu neobstoí ani argument, že existuje riziko úteku navrhovateľa, pretože nemá na území Slovenskej republiky doposiaľ udelený pobyt. K uvedenému odvolací súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/23/2014 zo dňa 13.10.2014, v ktorom uviedol, že „Podľa Smernice Parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (podľa jej preambuly) v súlade so Smernicou Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca by sa štátny príslušník tretej krajiny, ktorý požiadal o azyl v členskom štáte, nemal považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto členského štátu, pokiaľ nenadobudlo účinnosť rozhodnutie o neudelení azylu alebo rozhodnutie, ktorým sa ukončilo jeho právo na pobyt ako žiadateľa o azyl.“

Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelený niektorý z typov pobytov podľa zákona o pobyte cudzincov nemohla viesť odporcu a ani krajský súd k záveru, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene na základe čoho existuje u osoby navrhovateľa riziko jeho úteku. Preto vyhodnotenie rizika úteku navrhovateľa ako žiadateľa o azyl s poukazom, že doposiaľ nebol navrhovateľovi udelený žiadny typ pobytu podľa zákona o pobyte cudzincov je nesprávne.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že z ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o azyle vyplýva, že žiadateľ o azyl je počas konania o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia dokonca zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie, (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov podľa najvyššieho súdu vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry EŠLP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhost'ovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhodenie či vydanie (napr. rozsudky EŠLP zo dňa 25.06.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 05.02.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.01.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.01.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.02.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.02.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu).

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že námietky navrhovateľa boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, neboli teda splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa a preto odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

O povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, odvolací súd rozhodol podľa § 250sa ods. 7 O. s. p., podľa ktorého súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p., § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p. tak, že v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal ich náhradu vo výške 1359,07 € podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“). Trovy konania tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 1359,07 €.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

- z odmeny za 7 úkonov právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhl.) 143 €

2. podanie opravného prostriedku (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl.)

143 €

3. nahliadnutie do súdneho spisu (§ 13a ods. 5 podľa §13a ods. 2 písm. d) vyhl.)

71,50 €

4. vypracovanie vyjadrenia k stanovisku OCP TT (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl.) 143 €

5. vypracovanie vyjadrenia k problematike prepisu priezviska (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl.)
143 €

6. účasť na pojednávaní pred krajským súdom (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhl.) 2 x 143 € 286 €

7. podanie odvolania (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl.)
143 €

- k nim prislúchajúcich režijných paušálov (§ 16 ods. 3 vyhl.) 7 x 8,58 € 60,06 €

- DPH 20% 226,51 €

Spolu: 1 359,07 €

Najvyšší súd nepriznal navrhovateľovi odmenu za úkon právnej služby - ďalšia porada s klientom ohľadom ďalšieho postupu v konaní zo dňa 15.02.2016 od 12:50 do 13:00 hod., pretože záznam o uvedenom úkone právnej služby sa v spisovom materiáli nenachádza.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.